

ijschotsen bedekte rivier. Tijd tot beraad was er niet. Kozakken en verbitterde boeren zaten ons op de hielen en dus stortten wij ons, op Gods hulp vertrouwend, met paard en uitrusting in de golven. Een der hoofdofficieren van het regiment, de later bij het nederlandsche leger zoo bekende generaal Post, zwom aan mijne zijde. Reeds meermalen had ik zijnen klepper voortgedreven, maar eensklaps zonk mijn paard onder mij in de diepte en dreigde mij in den afgrond mede te slepen, toen ik bijna bezwijmd, de stem des chefs mij hoorde toeroepen: „v. d. H., grijp den staart van mijn paard het zal ons wel redden!” Werktuigelijk volgde ik zijn bevel en wij hadden het geluk den tegenoverliggenden oever te bereiken. Vervuld van dankbaarheid voor onze aanvankelijke redding knielden, hij de protestant en ik de roomsch katholiek, ter neder naast het uitgeputte ros en vereenigden onze dankgebeden aan dien God van alle barmhartigheid, die ons aanvankelijk uit zoo dreigend gevaar had gered. Maar er was geen tijd te verliezen. Voorwaarts moest de leus zijn, dan was er nog eenige kans op redding, en daar inmiddels onze overste nog eenige beredene manschappen om zich henen had kunnen verzamelen en ik te voet mij bij anderen wilde voegen, die in dit zelfde geval verkeerden, moest ik van mijnen redder scheiden onder wiens regiment ik later in nederlandsche dienst nog vele jaren diende, waar hij mij steeds begunstigde en mijne gevoelens van dankbaarheid afwees met de woorden: „Neen, kameraad, wij staan gelijk: want hadt gij in den beginne mijn ros niet voortgedreven, dan waren wij zoo dicht niet bij den oever geweest, die ons redding bood. Laat ons liever God den dank onzer harten toebrengen en zeggen:

„God heeft geen lust aan 's menschen krachten,
Aan hen, die daarvan heil verwachten:
De magt des paards en 's mans vermogen
Zijn nietig in zijn heilige oogen.”

II.

Het tweede geval eener genadige redding van den bedreigenden dood viel mij ten deel bij dienzelfden noodlottigen terugtocht, toen het grootst gevaar geweken was en de grenzen van Oost-Prussen reeds achter ons lagen. Ge weet hoe groote ellende er te verduren viel, hoe weinigen den dood, door afmatting, koude, honger en het vijandelijk zwaard veroorzaakt, ontkwamen. Maar ik behoorde met eenige krijgsmakkers van het regiment, door 's Heeren goedheid, onder dit getal. Eindelijk sloeg ook echter voor mij het uur, dat het uitgeputte ligchaam scheen te zullen bezwijken. Te midden mijner kameraden begaven mij mijne krachten, en na vruchteloze pogingen aangewend te hebben, om mijne levensgeesten weder op te wekken, waanden zij mij dood en legden mij aan den kant van den weg onder een boom neder, stelpten eene massa sneeuw over mij heen en bereidden mij eene rustplaats gelijk er zoovelen was te beurt gevallen. Hoe lang ik wel onder die sneeuw heb bedolven gelegen weet ik niet; maar ik herkreëg mijn bewustzijn, en daar mogelijk het hoofd minder bedekt was geworden, kon ik spoedig weder ademhalen, maar was te krachteloos om mij los te worstelen, zoodat ik mijne ziel aan Gode en de voorbede aller heiligen (hij was R. K.) beval en de oogen sloot. Eenigen tijd zoo gelegen hebbende, meende ik het gedruisch van een kar en den stap van een paard te hooren; maar waande nog steeds mij bedrogen te hebben, toen dit geraas ophield en een boer naast mij stond, die mij aandachtig beschouwde. Spreken kon ik niet, maar bespeurde weldra, dat de sneeuw werd opgeruimd, mijn ligchaam werd opgenomen en op een kar getild, waar eenige ledige zakken over mij heen werden gespreid en ik spoedig weder in eene sluimering viel. Toen ik ontwaakte, had de kar voor eene hut stilgehouden, waar een paar sterke armen mij omvatte, in de hut droegen en op eenige bossen stroo nederlegden. Steeds sprakeloos en bijna zonder bewustzijn bragt ik eenige dagen door; koortsen voegden zich bij de zwakte. Maar dank zij de zorgvuldige oppassing van de trouwe gade des landmans, dank mijn gezond gestel, dank bovenal echter dien Vader van alle barmhartigheid, die mij op mijnen levensweg nog zoo vele bewijzen zijner liefde wilde doen ondervinden, langzaam herstelden zich mijn geest en mijn ligchaam en kon ik weder aan den soberen disch en schralen haard des arbeiders deelnemen.

Toen werd mij echter eerst medegedeeld, waaraan ik de zoo zorgvuldige verpleging en de goedheid mij bewezen te danken had. In de jaren 1806—1809 waren vele pruisische provinciën van wege den franschen keizer door zijne troepen bezet. Ten gevolge van dien was ook het lanciersregiment in de omstreken van Elbing bij de boeren gekantonneerd.

Als zoon eens landmans met het vak bekend en weinig te doen hebbende, had ik mijn huisbaas in mijne ledige uren ijverig geholpen, om zijn oogst binnen te halen, daar aan handen om te helpen gebrek was, had hem meer dan eens goeden raad gegeven, enz. Ten gevolge der oorlogsgebeurtenissen was deze man geheel geruineerd geworden, en had zich gelukkig gerekend aan Ruslands grenzen een hutje en wat land te kunnen bekomen, om door het overbrengen van goederen naar de omliggende plaatsen eenig geld te verdienen. Bij zijne terugkomst van een dezer togten had hij mij bespeurd en op mijn voorhoofd het eigenaardig teeken opgemerkt, hetwelk mij eens door eene turksche sabel bij eene schermutseling in Illyrië in 1803 was toegebracht. Zonder zich dus lang te beraden was de barmhartige Samaritaan aan het werk gegaan, had mijn leven gered en ten volle bewaarheid het gezegde in den Bijbel: „Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen.”

H. N. v. T.

GODDELIJKE UITREDDING EN GEBEDSVERHOORING.

In de Haarlemsche Courant van 7 Juni jl. leest men, wat verder bekend gemaakt behoort te worden. De inzender is ons bekend, alsmede de predikant van wien hier sprake is.

Het volgende fragment uit eenen partikulieren brief, gedagteekend uit Parijs, 1 Junij 1871, geeft een denkbeeld van hetgeen sommige ingezetenen van die hoofdstad gedurende de laatste dagen der Commune geleden en doorgestaan hebben.

„. Zondag-ochtend hadden wij nog geen berigt aangaande mijn zwager, den predikant R., die woont in de Faubourg St. Antoine. Wij beproefden tot hem door te dringen, maar konden niet verder komen dan tot Chateau d'Eau; de schildwachten hielden ons tegen, en men hoorde het geweervuur in de onmiddellijke nabijheid. Het was onze eerste uitgang na acht dagen; overal zagen wij de sporen van de verschrikkelijke gevechten: de huizen met kogels doorschoten, boomen omvergeworpen, rookende puinhoopen, huizen waarvan alleen de gevels overeind stonden. — Gisteren zijn wij het Hôtel de Ville gaan bezichtigen. Het was een hartverscheurend schouwspel; maar nog meer trof mij het gezigt der puinhoopen van eene menigte arbeiderswoningen in de buurt der Bastille. Waar zijn de ongelukkige bewoners gebleven? Men zegt, dat velen zich in de kelders verborgen en daar den dood gevonden hebben. Die redelooze vernieling doet denken aan losgelaten helse magten. — Doch ik keer terug tot mijn verhaal en onze droevige tehuiskomst zonder berichten aangaande onzen broeder R. Onze harten waren zeer beklemd, en wij trachtten ze tot God te verheffen. Hij zou over zijnen dienaar waken, en wij hoopten ook tegen hope.

„Om drie ure wordt er gebeld, en tot onze onuitsprekelijke vreugde treedt onze zwager R., het voorwerp van onze bekommring, de kamer binnen, ongekwet, maar zoo vermoeid en geschokt, dat wij eerst langzamerhand de bijzonderheden hebben vernomen van de wonderlijke uitredding, die hem te beurt viel. Tot woensdag had hij in zijne woning eene betrekkelijke rust genoten, hoewel de insurgenten een wachtpost onder zijne vensters hadden en de officieren in zijn huis waren ingekwartierd. Woensdag begon het zeer woelig op het plein te worden; de barricaden werden versterkt, kanonnen en mitrailleurs op het erf nabij zijn huis geplaatst. Donderdag zeide de kolonel tot den heer R., dat hij manschappen in zijne kamer plaatsen moest om uit de vensters te kunnen schieten, maar dat zij niets zouden aanraken. De sergeant betuigde, dat zij eerlijke lieden waren; de Commune had den dood gezworen aan alle dieven! — Vijf minuten later zag het dienstmeisje van den heer R. de laarzen van haren meester aan de voeten van den sergeant, wiens oude schoenen in de kast stonden. Op haren uitroep, of dat dan de wijze was, waarop zij het „de dood aan de dieven!” uitlegden, schold hij haar uit voor eene brutale meid en verklaarde, dat de Commune hun toestond, zich meester te maken van de kleederen en het schoeisel, die zij noodig hadden. — De heer R. pakte nu het geld en de belangrijkste papieren bijeen en bragt, zoo veel hij kon, van linnen, boeken enz. in den kelder, waar hij den geheelen dag en nacht vertoefde. Den volgenden ochtend liet de kolonel (die belang in hem scheen te stellen) hem aandraden om het huis te verlaten, dat tot het uiterste verdedigd en dan in brand zou gestoken worden; terwijl hij gevaar liep van in den kelder te zullen stikken. De kolonel zond hem eene vrijpas met de aanmaning om niet te wachten, totdat het te laat zou zijn. De heer R. begreep, dien wenk te moeten volgen; hij vertrok met een pakje in de hand en

met zijne vrijpas, zonder welke hij geene straat verder zou zijn gekomen. Hij wilde zich naar zijne schoonouders begeven, maar ontdekte spoedig, dat dit onmogelijk was. Toen trachtte hij de kapel van St. Maur te bereiken, doch vond allerwege versperringen en barrièren, zoodat hij als in den blinde voortliep, soms tusschen twee vuren, terwijl de kogels hem langs de ooren sloten. Op eens wordt hij aangehouden door een hem onbekenden knaap, die hem toeroept: „Ga niet verder, mijnheer! zij zullen u dooden, mijn baas is zoo even neêrgeschoten; kom met mij mede; ik weet een uitweg, ik ga naar mijne moeder.” Werktuigelijk volgt de heer R. het kind, dat hem door een huis, over eene binnenplaats, eenige gangen en stegen doorvoert, al snappende als een echte gamin, terwijl hij op plegtigen toon verklaarde: „Mijnheer! men heeft over '93 gesproken, maar men zal nog meer spreken over '71.” Op eens komen zij in eene breedere straat en de heer R. bevindt zich voor het huis van een zijner gemeenteleden, een werkman, weduwnaar, die daar met zijne dochter woonde; opregte, vrome menschen, die tijdens het beleg meermalen van hun eigen voorraad aan den leeraar hadden meêgedeeld. Deze lieden ontvingen den heer R. met levendig vreedebetoon, als door God hun toegezonden, en verzorgden hem zoo goed mogelijk. Zij wonen in de voorstad Belleville, waar het langst en het hevigst gevochten is, de wijk, die zich het laatst heeft overgegeven. De vensterramen waren met matrassen digtgemaakt. Tot zondag-middag half twee (het was Pinksterzondag) bulderden de kanonnen, terwijl de bommen en granaten overal ontploften. Tegenover hen werd een huis door een petroleum-bom in brand geschoten; vrouwen en kinderen werden bij hen ingenomen, het vuur omringde hen aan alle zijden, en gedurig meenden zij, dat hun einde daar was. Zij sterkten zich door het vurig gebed en het woord van God; de 34ste psalm en vooral de woorden: „De Engel des Heeren legt zich rondom degenen, die Hem vreezen en rukt ze uit,” waren hun tot een grooten troost en verlevendigden hun moed. En hun vertrouwen is niet beschaamd geworden. Toen alles afgeloopen was en de troepen meester van het terrein waren, konden de heer R. en zijne vrienden met een dankbaar hart waarnemen, dat niet één kogel het huis getroffen had en dit geheel ongedeerd was gebleven. Toen lazen zij zamen den 103^{den} psalm; de heer R. stortte zijn hart uit in een vurig gebed, daarin gevolgd door zijnen gastheer, die onder tranen God prees, daar Hij van dien knaap zich had bediend om den heer R. te redden, en hun huis had gespaard. Toen de heer R. den volgenden dag met een bezwaard hart zijne woning ging opzoeken, vond hij het huis niet verbrand en niet geplunderd. Een bom had eene deur en kozijn verbrijzeld, maar de meubelen waren onverlet; de pendule stond op den schoorsteen als altijd, — de laarzen waren het eenige, dat werd vermist. God heeft hen kennelijk bewaard, en hunne harten zijn overvloedig van dankbaarheid.”

Ja, waarlijk de God van Elia leeft nog. Hij doet nog wonderen; Hij vergeet zijn volk ook nu niet; Hij weet ze te bewaren. Zoo dachten wij toen wij het bovenstaande in de Haarlemsche Courant van 7 Juni j.l. lazen. Wij meenden dit voorval der vergetelheid te moeten helpen ont-rukken, en het feit ter bemoediging van Gods kinderen in donkere tijden en benaauwende dagen in ruimer kring te moeten bekend maken.

T. M. L.

EEN WOORD VAN WHITEFIELD.

Whitefield, de beroemde engelsche prediker der 16de eeuw, een der meest populaire redenaars die men ooit gezien heeft, wijdde geheel zijn leven met volkomen zelfverloochening aan de dienst van den Heer Jezus. Aan het eind van zijn leven kon hij deze schoone woorden uitspreken, die elk stervend Christen hem behoorde te kunnen nazeggen: „Heere, wel ben ik in uw werk moede, maar uw werk nooit moede geworden.”

T. M. L.

WAAROM HET KIND GENOMEN?

Eene duitse familie was naar Noord-Amerika verhuisd en had zich daar ver van hunne landslieden een stuk land in het bosch gekocht en zich er nedergezet. Het was hun in den aanvang zeer moeilijk geweest, maar het werd met der tijd beter; zij bouwden alles wat zij tot levensonderhoud behoeften, en wat zij verder noodig hadden kochten zij jaarlijks eenmaal in de naaste stad. Hunne kinderen groeiden op en hielpen zoo goed zij konden in den tuin en op het veld. De nabijheid der roode Indianen had hen in het eerst het meest bekommerd; maar ook daaraan waren zij gewoon geworden, want dezen waren vreedzaam en deden hun niets. Nu en dan kwam wel de een of andere Roodhuid hen bezoeken, maar vooral een hunner had veel liefde en toegenegenheid tot de kinderen getoond en hun menigmaal wat uit het bosch medegebragt, — nu het een dan het ander — en hij leerde hun allerlei kunstjes — klimmen en klauteren, zoodat de blanke kinderen deze roodhuidige menschen allengs zeer lief kregen.

Op zekeren dag nu komt de Roodhuid weder, en tracht de groote kinderen met zich naar het bosch te lokken, wat hem ook gelukt; vervolgens keert hij terug, ijlt het huis in, grijpt het jongste kind uit het bed en loopt er in allerijl mede weg. Vader en moeder dit ontdekkende staan daar vol angst en schrik; maar wie kan den vluggen Indiaan inhalen? Hij met dat kind in den arm vlugt als het ware voor hen uit; de ouders hem achterna; en zie, eindelijk nadat zij een groot eind ver het bosch in zijn, zien zij dat hij stil staat: hij laat hen tot zich naderen en bij hem gekomen zijnde, legt hij het kind bedaard in de armen der moeder, kijkt haar vriendelijk lagchend aan, en vervolgens den vader. De ouders doodvermoed, schrikken, en toch verblijd kijken zij hem vragend aan, want zij verstaan zijne taal niet en willen toch gaarne weten, waarom hij hun zoo veel angst heeft aangejaagd. Nu wijst hij hen op hun huis, dat zij in de verte zien liggen, en zie, het staat daar in volle vlam. Nu bemerken zij de liefde van hun rooden vriend. Hij had vernomen dat men de familie wilde overvallen en dooden; en hij wilde hen redden; maar hoe? Daarom lokte hij eerst de grootere kinderen er uit, en om de ouders het huis uit te krijgen en hen te redden nam hij het jongste kind zelf en liep er mede weg.

De Heere God heeft van u, diepbedroefde ouders! een of meer uwer kinderen weggenomen. Waarom? vraagt gij. Hij houdt het u voor aan de hemelpoort, behouden en zalig. Hij wil dat gij Hem zult volgen. Ach, loopt Hem na; ziet maar op Hem hoe Hij u kindje veilig in zijne armen draagt. Eene andere spraak zoudt gij welligt niet verstaan hebben; misschien zoudt gij van uwe kinderen afgoden hebben gemaakt. Als gij dan uw kind bij Hem zoo zalig wedervindt, dan zal Hij u den blik laten terugslaan, en u aantoonen wat er van u zou worden zijn, als Hij het u gelaten had. De Heer heeft alles wel gemaakt. Geeft Gode de eer.

T. M. L.

EEN ONWEDERSPREKELIJK BEWIJS.

De koning van Siam, een land in eene brandend heete luchtstreek van Azië gelegen, welks inwoners niet weten wat koude is, ontving eens aan zijn hof een fransch gezantschap. Lang luisterde hij met groote belangstelling naar de verhalen van die gezanten, welke hem eene schilderij ophingen van de zeden, de gewoonten, de nijverheid, enz. van Frankrijk. De beschrijving van het klimaat en van de voortbrengselen uit hun land boeide de aandacht des konings waarschijnlijk wel het meest. Maar toen men hem vertelde dat in Frankrijk en in Europa, in zeker jaargetijde, het water ophoudt te vloeijen en zóó hard wordt dat het menschen, paarden en rijtuigen kan dragen, werd hij zeer gramstorig, want hij meende dat men den spot met hem dreef. — „Dat is onmogelijk; dat is niet waar!” riep hij uit.

Kunt gij nu wel raden waarom de koning van Siam het bevrozen van het water onmogelijk achtte? Doozeenvoudig, omdat hij nog nooit ijs had gezien.

Hoe menigeen handelt als die koning van Siam! Hoe menigeen loochent wat de bijbel leert, eenvoudig omdat hij het niet heeft gezien!

T. M. L.